

Acsai Roland

Ebihalak

Befőttesüveg-óceánban
ebihal-bálnák
úsztak:

a „még nincs” és a „már van”.
Ami várt rád:
a múltad

a jövőddel párban.
Tiszavirágzás
volt minden új nap.

Békalencse-rája-áram
kínálta villámját.
A gyerekkor ottmaradt túsznak,

nem a te lelkesen szárad.
Megfejtetted az ebihalak álmát,
az idő-kopolyúkat,

amíg az uszonyok helyén lábat
növesztettek, és nyelv-csáklyát
dobni tanultak.

Ember vagy állat:
ugyanaz és más-más.
Egy porszem is világgá hullhat.

Szabó Dárió

Beton

Mint árvíz idején medrét a folyó, úgy
hagyják el a várost a nyáresti fények, utánuk tompa
giccs marad, az anyagba a sötétség beleragad egy
befejezetlen épület
szerkezetébe az idő.

Féknymok a keresztveződésben – mintha erdőben járnék, idézik a vadcsapásokat, új ösvények
a halál innenső oldalán.

A fák botladoznak, és mohón
elnyelik a fényt.

A valóság befejezetlen tartomány, cementeszsákot húz rá az
észlelés.